

Петдесет и шеста глава

Слязохме от летящия кораб, като се появихме от нищото наред главния град на Мундо Майс – Принципия. Страшните същества го изговарят по друг начин, но Винко Станс ми каза това име. На площада, където се появихме, беше гъмжило от хора и страшни същества. Виждаха се и други, непознати за мен същества, на които никой не обръщаше внимание. Нас изобщо никой не ни погледна дори. Всеки крачеше забързано нанякъде и не виждаше никой около себе си. Блатор ни поведе към една много висока сграда, която сякаш се опираше в небето.

- Тук се намира седалището на моето търговско сдружение – каза Блатор. - Ще ви покажа града от покрива на сградата, която е на сто и десет ката. В Принципия има и други високи сгради, като някои са по-високи от нашата.

Стигнахме пред входа на сградата, в която се намираще седалището на търговското сдружение на Блатор. Входът на сградата беше много широк и през него постоянно влизаха и излизаха тълпи от хора и страшни същества. Влязохме в едно огромно преддверие, където видяхме множество врати. Някои от тях се отваряха сами и зад тях се виждаха малки стаи, които веднага се напълваха с хора и страшни същества, а вратата се затваряше след тях. Ние влязохме в една такава стая и след като вратата се затвори, Блатор докосна една светеща плоча на стената. Усетих как стаята полита нагоре, чак ми се сви под лъжичката. След малко издигането спря и вратата на стаята се разтвори, като се плъзна настрани.

- Това е сто и десетият кат – каза Блатор. - Елате да ви покажа града.

Излязохме от вдигащата се стая и се озовахме в една голяма колкото преддверието стая, която имаше огромни прозорци. Когато погледнах през един от тях, направо ми се зави свят. Височината, на която се намирахме, беше наистина много голяма. Това, което се разкри пред очите ми, сякаш се виждаше през очите на орел. Улиците и хората в тях бяха толкова малки, че не можех да ги виждам съвсем ясно.

- Принципия е няколко пъти по-голяма от Урби Макс – обясни Блавор, като ни сочеше града. - Най-старите високи сгради са отпреди няколко столетия. Нашите предци са построили Принципия след всички други градове, за да няма спор кой от тях да стане главен град. Отначало дори никой не живеел в Принципия, а само велможите и търговците използвали високите сгради за седалища на своите съвети и сдружения.

Винко Станс ми посочи една не много висока сграда и каза:

- Това е сградата на всеучилището на Мундо Майс. Там се учат и страшни същества, и хора. Науките, които изучават, са най-различни.

- Най-важната от всички науки, които се учат там, е тази за чертите на времето – каза Блавор. - Тази наука помага на страшните същества да управляват света. Велможите я владеят до съвършенство. Те виждат посоката на развитие на събитията във всеки миг и по този начин могат да предвиждат какво ще се случи. Някои от велможите имат поглед върху миналото, настоящето и бъдещето едновременно. А някои могат да обитават едновременно два свята, като в единия остават невидими и по този начин могат необезпокоявани да подслушват враговете си.

Не разбирах нито дума от това, което обясняваше

Блавор, но то изпълваше с ужас сърцето ми. Няма нищо по-страшно от това, което не можеш да разбереш. Ако имах възможност да разбера науките на страшните същества, навярно нямаше да се боя толкова.

Винко Станс усети мислите ми и побърза да ме успокои:

- Никой не се ражда научен – каза той. - Всички, които са станали големи учени, години наред са се трудили и са изучавали много науки, правила са много опити, допусkali са много грешки и са ги поправяли. От онези, които не признават, че може да се допускат грешки и че грешките могат да се поправят, от тях трябва да се боиш и пазиш. Защото те не са истински учени, а само се правят на такива. Ти постъпваш правилно, когато казваш, че не знаеш нещо, и си прав, че искаш да научиш онези неща, които не знаеш. Но не трябва да се боиш от непознатото и неизвестното. Всичко може да се опознае, разбере и научи.

- Винко – казах аз, – не се боя от всичко, което не зная и мисля, че мога да различа лъжеучените. Боя се от нещата, които чувам напоследък, за различните посоки на развитие на времето. Изобщо не мога да схвана смисъла на такива думи, защото за мен времето е едно – минало, настояще и бъдеще. За миналото си спомняме и слушаме разкази на други хора или четем в старите книги, настоящето е времето, в което живеем сега, а бъдещето е времето, което не е дошло, и за което никой не може да разкаже нещо.

Винко Станс ме погледна и поклати глава. После отново се опита да ми обясни:

- Нали ти казах, че аз, Физор Апс, Блавор, пък и Инко Нитс, Монти Кол и други, не сме от сегашното време? Ние сме от времето след хиляда години. Значи, няма минало, настояще и бъдеще. Но си прав, че времето е

едно. То съществува едновременно и ние можем да посещаваме всеки миг от него – минал или бъдещ от сегашната ти гледна точка.

Блавор слушаше внимателно нашия разговор и каза:

- Винко, недей да плашиш човека. Постепенно той ще може да научи много неща, за които на нас са ни трябвали хиляда години. Той ще ги научи само за няколко години и сам ще се чуди защо се е боял толкова много. Но засега той е прав за себе си. От дълбока древност сме се плашели от непознатото, но и сме се стремели да го опознаем. И за нас има неизвестни и непознати неща. Самите ние се боим от многото черти на времето и не можем да ги овладеем. Ти постоянно се опитваш да поправиш посоката на развитие на събитията и все не успяваш. Не се ли боиш от неизвестното? Не се ли боиш, че не знаеш всичко? Не се ли боиш, че за да научиш всичко, което трябва да знаеш, ще ти трябват хиляди години? А не разполагаш с толкова дълъг живот.

Винко Станс мълча известно време, без да може да каже нито дума. После въздъхна и каза:

- Да, наистина. Всички неща, които не знам, могат да се научат, но за това ще са ми необходими, както спомена Блавор, няколко хиляди години. А през това време няма ли да се появяват нови неща? Няма ли да разбираме, че има много други неща за научаване? И накрая, няма ли да се окаже, че никога няма да можем да научим всичко?

- Правилно е казано в свещената книга на земляните – обади се Физор Апс - „ако някой си мисли, че знае нещо, той още не е разбрал това нещо така, както трябва да го разбере“.

Изненадах се много, че Физор Апс познава нашето Свето писание. Но Винко Станс ми каза:

- С Физор Апс живяхме много години на Земята,

там се роди и дъщеря ни, която носи името на вашия свят – Тера Анк или „приятелска земя“.

- Нима е толкова приятелска? - учудих се аз.

- Нищо не е толкова просто – каза Винко Станс. -

След хиляда години на Земята може да се живее добре, както и на Алтре Мунс, но същевременно, на различни места се водят жестоки войни. Природата е замърсена и се опитва да се съвземе, като излива поройни дъждове, извива страховити бури, разпръсква смъртоносни болести, а Земята се тресе от унищожителни земетресения.

- Но най-лошото е, Винко – каза Физор Апс, - че за всичко това може да си виновен и ти след толкова опити уж да оправиш нещата.

- Няма как да се докаже – разпери ръце Винко Станс и след това ги издигна към небето. - Ще се надявам на чудо и ще се моля на Бога всичко да се поправи.

